

MARIE NASSIF-DEBS

De relaties van de Libanese communistische partij met andere politieke groepen¹

De verhoudingen met islamitische krachten: Hezbollah

De aard van onze relaties met de islamitische weerstand en Hezbollah was het onderwerp van grote discussies binnen de Libanese Communistische Partij en in politieke kringen in de periode die volgde op ons 9^e Congres. Vooral na de terugtocht van de Syrische strijdkrachten uit Libanon en de Isra

ische agressie in de zomer van 2006 laaide het debat op. Soms hadden deze discussies veel weg van het proberen isoleren van Hezbollah en zijn weerstand. Geen enkele relatie die hen uit hun religieus confessioneel karakter konden halen en hen een nationale dimensie te geven, was mogelijk... Bovendien waren deze discussies dikwijls ideologisch getint en verbonden met de debatten die in de Arabische regio (en de hele wereld), werden gevoerd over de relaties die kunnen bestaan tussen linkse en religieuze krachten.

Indien wij deze visies willen samenvatten, op basis van hun politieke strekkingen, zien we dat er drie zijn.

De eerste is verbonden met de doelstellingen van de VS in de regio. Zij willen de religieuze islamitische krachten in één enkel kader groeperen, van Hezbollah tot Al Qaeda. Dit standpunt verdoezelt de verschillen tussen de groepen. Het wil alles wat met islam te maken heeft, maar ook Syrië en Iran die sommige groepen steunen, dezelfde stempel van “terrorisme” mee geven.

Het tweede standpunt leeft voornamelijk in reactionaire politieke middens. Het vestigt de aandacht op de sjiitische aard van Hezbollah dat daardoor een mogelijk gevaar vormt in het conflict tussen soennisme en sjiisme en in het gevecht tegen de “pseudo-sjiitische halve maan”. Dit standpunt is gebaseerd op een eigen visie van wat er momenteel in Irak gebeurt. Zij sturen aan op het beëindigen van het Arabisch-Israëlijs conflict om “het altijd toenemende sjiitische gevaar” en “de bondgenoot” van Syrië het hoofd te kunnen bieden.

De derde visie vertolkt het standpunt van de pro-Amerikaanse krachten in Libanon. Zij legt de klemtoon op “de wapens” in het bezit van Hezbollah en op zijn extremistische natuur. Het doel bestaat erin niet alleen de tegenstelling met Israël naar te schuiven maar ook de tegenstelling met de Libanese staat en de Libanese politieke krachten in het algemeen en in het bijzonder met de lekenkrachten – waaronder de Libanese Communistische Partij – die in de jaren 1980 slachtoffer waren van moorddadige aanvallen vanwege Hezbollah.

Onze partij heeft die debatten zowel gevoerd op basis van feiten en vanuit volgende politieke en ideologische standpunten.

Vooreerst is het een feit dat bijna alle traditionele politieke krachten in Libanon confessionele of religieuze krachten zijn. De LCP bepaalt haar allianties en haar politieke samenwerking met hen op basis van het programma dat zij goedkeurden zowel op binnenlands vlak als inzake de nationale kwestie. Dat betreft met name het conflict met Israël en de bevrijding van de bezette Libanese gebieden.

Ten tweede is de LCP tegen het politieke “sjiisme”. Wij hebben hun standpunten in Irak alsmede deze van Iran ten aanzien van dit land en in Afghanistan veroordeeld. Nochtans beschouwen wij Hezbollah niet alleen als sjiitische kracht. We houden

ook rekening met de rol die zij hebben gespeeld in de bevrijding van het Libanese grondgebied en tegenover de Israëlische agressies.

Ten derde volgt onze partij geen logica van politieke wraak in zijn betrekkingen met de krachten die het Libanese politieke landschap vormen. Anders zou onze partij zich moedwillig isoleren. Onze partij werd inderdaad aangevallen, niet alleen door de zogenaamde “sjiitische” krachten, maar door alle confessionele militias. Wij waren in 1991 trouwens overeengekomen dat wij de misdaden begaan tijdens de burgeroorlog, zouden overstijgen om een stabiele vrede te helpen vestigen. Het is in die zin dat wij geprobeerd hebben de problemen op te lossen met zowel de Libanese Krachten (pro-fascisten) als met Hezbollah.

Drie uitgangspunten bij ons standpunt over Hezbollah

Ten eerste. De Verenigde Staten viseren niet de ideologische kant, maar eerder de Weerstand van Hezbollah. Washington vond het immers geen probleem om het sjiisme in Irak en in Afghanistan als bondgenoot te hebben. Op dezelfde manier hebben zijn Libanese bondgenoten, bij de parlementsverkiezingen van 2005, een historisch compromis met Hezbollah gesloten. Dit compromis, de zogeheten “Vier-partijen-overeenkomst”, lag aan de basis van de meerderheid die Libanon bestuurd tot in 2009. Wij, van onze kant, zijn dicht bij Hezbollah gekomen tijdens de Israëlische agressie in de zomer van 2006. Wij meenden dat, ondanks zijn confessionele samenstelling, de islamitische Weerstand een algemeen patriottisch doel heeft: het hoofd bieden aan de vijand van Libanon en de bevrijding van de resterende bezette gebieden. Zij zet daarbij het werk voort dat wij in 1968 waren begonnen met de Patriottische Garde, en nadien in 1982, met Jamoul (Front van de Libanese Patriottische Weerstand).

Ten tweede moet men zich niet laten vangen door “Geen stemmen boven die van het gevecht tegen Israël”. Dat zou betekenen dat wij ons zouden moeten tevreden stellen met de bestrijding van Israël en niets doen op sociaal vlak. Nochtans heeft onze partij zich van deze visie van Hezbollah gedistancieerd. Wij hebben zeer vaak de bereidheid tot compromissen bekritiseerd die Hezbollah hanteerde tegenover de vertegenwoordigers van andere geloofsovertuigingen. Als voorbeeld citeren wij onze afkeuring van het compromis met de 14-Maartgroep² (onder het ordewoord “Aan ons de weerstand, aan jullie de economie”). Dit was ten nadele van de rechten van de werknemers in ons land.

Ten derde. Onze partij heeft steeds gewaarschuwd tegen al wie het Arabisch-Israëlijs conflict wilden veranderen in een conflict tussen leken en religieuzen. Dat wil niet zeggen dat wij de ideologische verschilpunten tussen de linkse krachten en de confessionele krachten opzij gezet hebben. Maar wij hebben de pogingen van de Verenigde Staten en hun bondgenoten verhinderd om de wezenlijke tegenstelling onder een religieus aspect te camoufleren. We hebben er voor gezorgd dat de volkeren in onze regio niet vergeten dat de belangrijkste fundamentalistische ideologie de zionistische ideologie is en dat de voornaamste “religieuze” staat Israël blijft. We mogen evenmin uit het oog verliezen dat Washington ook het verraad van bepaalde Arabische regimes, die hun godsdienstige autoriteit baseren op salafistische ideologieën³, wil verdoezelen.

Onze politiek is gebaseerd op een diepgaande en geen formele analyse van de wezenlijke en ondergeschikte tegenstrijdigheden. Dit zal voorkomen dat we vervallen in twee dodelijke dubbelzinnigheden.

De eerste verheerlijkt de “hoofdtegenstelling”, zowel op geografisch als op historisch niveau. Dat betekent absolute voorrang geven aan de slogan “Geen stemmen boven die van het gevecht tegen Israël”. We vervallen dan in het achterna lopen van zogenaamde “weigeringsregimes” of “weerstandspartijen”.

De tweede plaatst al de verschillende tegenstellingen op eenzelfde niveau. Dat zou ons tot gevangenen maken van het Amerikaanse project voor de regio maar ook van het Amerikaanse standpunt over de krachten die er geen deel van uitmaken.

Het échte criterium blijft dus de rol die de linkse krachten, zowel op Arabisch als op Libanees niveau, spelen in de weerstand. Daaronder verstaan we niet alleen de gewapende weerstand, maar ook de globale weerstand, gebaseerd op een programma van verandering. Het moet gezegd worden dat deze rol bijna afwezig was. Wij zijn verantwoordelijk zijn voor het feit dat onze afwezigheid aan andere krachten heeft toegelaten de leegte te vullen. De Israëlische oorlog tegen Gaza en wat in Irak gebeurt, geven een duidelijk beeld van de situatie die de Arabische linkerzijde in overweging moet nemen. Alleen dan kunnen de wegen van de projecten met religieus karakter en de verantwoordelijkheden van de linkerzijde en de nationalistische krachten in toekomstige ontwikkelingen, goed gedefinieerd worden.

Het korte termijnprogramma van de Libanese communisten

De Libanese Communistische Partij is na haar 10^e congres gestart met een politieke en economische campagne. Zij heeft, op basis van een korte termijnprogramma, 5 kameraden voorgesteld in de kieskringen van het Noorden, de Bekaavallei, het Libanongebied en het Zuiden.

Dit programma omvat volgende elementen.

1. Wijziging van de kieswet als eerste maatregel voor de hervorming van de Libanese politiek. De nieuwe wet zal een proportioneel kiesstelsel instellen los van elke confessionele tendens. Dat zal bijdragen tot de oprichting van niet-confessionele partijen en de weg naar verandering openen. De communisten eisen bovendien een quotum van 30 % voor vrouwelijke verkozenen.
2. Opheffing van alle beslissingen die genomen zijn in Parijs tijdens de drie internationale conferenties over Libanon. Het economische beleid moet gebaseerd zijn op een snelle steun van de overheid aan de productiesectoren. Dat zal de werkloosheid en de verarming verzachten en Libanon minder kwetsbaar maken voor de gevolgen van de kapitalistische wereldcrisis.
3. Hervorming van prijzen en lonen. Daling van btw en indirecte belastingen.
4. Hervorming van mutualiteiten en terugkeer naar de belangrijkste functie van de overheid inzake sociale zorg.
5. Scheiding van confessionalisme en staat. Afkondiging van persoonlijke burgerrechten die van de Libanezen volwaardige burgers maken.
6. Versterking van alle vormen van verzet om het hoofd te bieden aan de Israëlische agressies die voortduren tegen Libanon (luchtruim en territoriale wateren). Maar ook om de overblijvende bezette gebieden te bevrijden (de boerderijen van Sheba en de hoogten van Kfarchouba). Israël moet tegelijkertijd verplicht worden de verantwoordelijkheid op te nemen voor de duizenden doden, honderdduizenden gedwongen verplaatste personen, maar ook voor de vernieling van de infrastructuur, de industrie en de landbouw gedurende de agressie in de zomer van 2006.

Beiroet, 15 april 2009

Marie Nassif-Debs is in het Politiek Bureau van de Libanese Communistische Partij verantwoordelijk voor de internationale relaties.

Noten

1. Deze tekst werd goedgekeurd door het 10^e Congres van de Communistische Partij van Libanon, gehouden eind februari 2009. Hij vervangt de tekst van het “Voorstel van politiek programma”. Zie: www.lcparty.org.
2. De Libanese bourgeoisie bestaat uit twee delen: enerzijds de huidige meerderheid, de 14-Maartgroep, die aanleunt bij de Verenigde Staten, en anderzijds de oppositie, de 8-Maartgroep, die bevriend is met Syrië en Iran.
3. Salafisme is een fundamentalistische stroming binnen de islam. Het woord is afgeleid van het Arabische woord salaf dat “voorouders”, “voorganger” en “vroegere generatie” betekent. De beweging is geïnspireerd op de eerste generaties moslims uit de begintijd van de islam. Salafisten beschouwen de eerste drie generaties moslims, Mohammeds vrienden (de sahabah) en de twee volgende generaties, als leidraad hoe islam moet worden betracht. Zie: <http://nl.wikipedia.org/wiki/Salafisme>